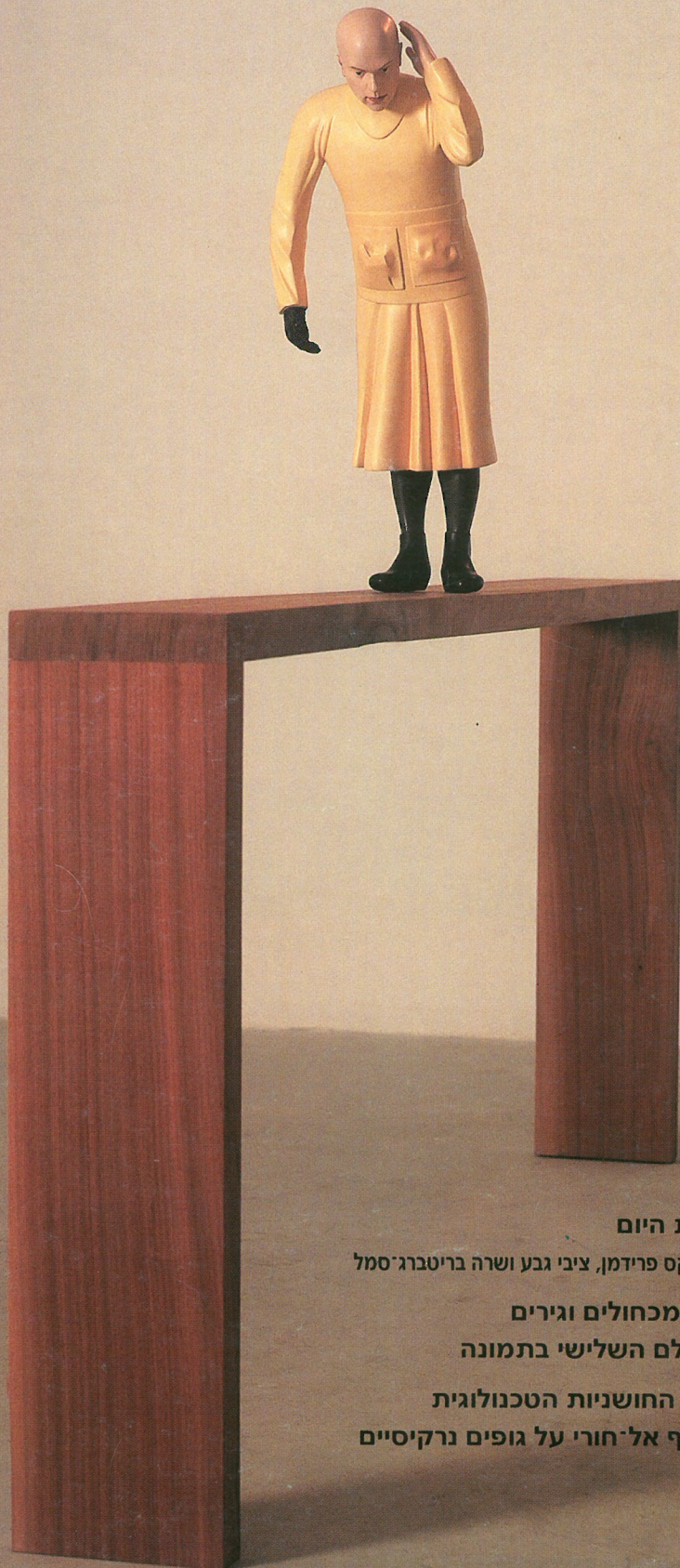

סטודיו

מסה של טיירי דה־דוב -

הרדי־מייד ושפופרת הצבע, חלק א'

רב־שיח על אפשרות קיומה של קבוצה באמנות היום

בהשתתפות: גלית אילת, ריי המליינן, גליה יהב, טיטו לגיסמו, מקס פרידמן, ציבי גבע ושרה בריטבורג־סמל

אורי קצנשטיין - מובולוג קטן / תמר גטר - על מכחולים וגירים

גיא בר־אמוץ - על הביינאלה בקוואנגג'ו - העולם השלישי בתמונה

אדויכלות - בחזרה לאובייקט / סתיו אפרת על החושניות הטכנולוגית

החדשה של המעטפת / רודולפו מצ'אדו ורודולף אל־חורי על גופים נרקסיים

בשדה, ביקורת ישראל, ניו־יורק, פריז ולונדון

20 תמר גטר תצלומים וגירים

22 שרה בריטברג-סמל טיירי דה-דוב

24 טיירי דה-דוב הרדי-מייד ושפופרת הצבע - חלק א'

36 רב-שיח אנטומיה של לא-קבוצה שיחה עם אמני "סלון הסתיו"

50 א ד ר י כ ל ו ת : צבי אפרת פתיח

51 סתיו אפרת השהיה על פני השטח

54 רודולפו מצ'אדו ורודולף אל-חורי אדריכלות מונוליטית

60 ה י ו ת ע ר ו כ ו ת : רועי רוזן - "בתוך השיפוצים"; רותי דירקטור - ציבי גבע, יאיר גרבוז,

מאיר גל מתוך "שמונה בנובמבר", גיא רוז, נטע הראל ויאיר אבידן;

אייל בן-דוב - יהושע גלוטמן; רותי דירקטור - "טבע אקטיבי";

דן דאור - גרהרד ריכטר; נ י ו ר ק: זיו נאמן - מרסל ברוטהרס;

פילדלפיה: תמי כץ-פריימן - ז'נין אנטוני, צ'ארלס ריי, יאנה סטרבאק;

לונדון: דליה מנור - דינוס וג'ק צ'פמן; פ ר י ז: אורית רוזן - שנטל אקרמן

76 מדריך תערוכות

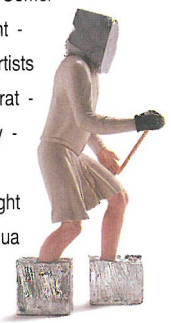
79 מדור פרסומי

על העטיפה ובעמוד זה:
אורי קצנשטיין, 1995
On the cover and this page:
Uri Katzenstien, 1995

גיליון 68 / ינואר 1996

4 In the Field / 20 Tamar Getter - Photographs and Chalks / 22 Sarah Breitberg-Semel - Thierry de Duve / 24 Thierry de Duve - The Readymade and the Tube of Paint - Part I / 36 Symposium - Anatomy of a Non-Group: A Conversation with the Artists of "The Fall Salon" / Architecture / 50 Zvi Efrat - Introduction / 51 Stav Efrat - Suspension on the Surface / 54 Rodolfo Machado and Rodolphe el-Khoury - Monolithic Architecture / 60 Past Exhibitions: Roee Rosen - "Within the Reconstructions"; Ruti Direktor - Tsibi Geva, Yair Garbus, Meir Gal from "Eight in November", Guy Raz, Neta Harel and Yair Avidar; Eyal Ben-Dov - Yehoshua Glotman; Ruti Direktor - "Active Nature"; Dan Daor - Gerhard Richter; New-York: Ziv Ne'eman - Marcel Broodthaers; Philadelphia: Tami Katz Freiman - Janine Antoni, Charles Ray, Jana Sterbak; London: Dalia Manor - Dinos & Jack Chapman; Paris: Orit Rozen - Chantal Akerman / 76 Exhibitions Guide / 79 Advertisement Section

דה וינצ'י 13, תל-אביב 61400
טל. 03-6912478, טל./פקס 03-6912478
טל. מנורים: 03) 6912481
סדר: סטודיו! be with me
הרצות והפרדות: מיקסם טכנולוגיות בע"מ
לוחות והרפסה: רפוס אמני אופסט
כריכה: כריכית אהרון בע"מ
יוצא לאור בתמיכת מינהל האמנויות,
משרד המדע והאמנויות,
ובתמיכת קרן תרבות אמריקה-ישראל
ISSN 0792/4038

העתון מופק על-ידי תוכנת קודל ררו 5-ינטודה
מספקת על-ידי אופסט בע"מ

ס ט ו ר י ו כתב עת לאמנות
עורכת ראשית: שרה בריטברג-סמל
עורך אדריכלות: צבי אפרת
מערכת: אילנה באומן, טולי באומן,
ציבי גבע, לבניאה שטרן, שרית שפירא
רכות המערכת: עפרה טנא
עיצוב: אירית דנוך
עריכה לשונית: אורנה יהודיוף
מנהלת פירסום: הלנה פרנק
סידור ועמוד: עינת עדי
עיצוב מודעות: אילנה בקאל
מוכירה: רחל אפק
מ"ל: חבצלת
סטודיו, ת.ד. 40009, רח' לאונרדו

Studio Israeli Art Magazine
Chief Editor: Sarah Breitberg-Semel
Editor of Architecture: Zvi Efrat
Contributing Editors: Ilana Bauman,
Tuli Bauman, Tsibi Geva,
Levia Stern, Sarit Shapira
Editorial Producer: Ofra Tene
Design: Irit Danoch
Editing: Orna Yehudaioff
Advertising Manager: Helena Frank
Page Setting: Einat Adi
Advertisements Design: Ilana Bakal
Secretary: Rachel Afek
Publishers: Havatzelet

Mailing Address: P. O. B. 4009
13, Leonardo da Vinci St. Tel aviv 61400
tel. 03-6912481, tel./fax. 03-6912478
Subscriptions: tel. 03-6912481
Typesetting: Studio / Separations: Mixam
Plates and Printing: Offset Artists
Binding: Aharon Binding Ltd.
Published with the assistance of the Art
Section of the Ministry of science and
Arts: America-Israel Cultural Foundation
ISSN 0792/4038

Produced with CorelDRAW5-Ventura
distributed by Impact Ltd.

מונולוג קטן: אורי קצנשטיין על תערוכתו בסדנאות האמנים בתל-אביב

” בתערוכה שש פיגוריות שמבוססות על הדמות שלי ועושות פעולות, ושמונה תופקולים - תופים שאני מכליא לתוכם רמקולים, דבר שמשנה את סוג הסאונד שיוצא מהתוף. העיטוף מאפשר סאונד שאי-אפשר לשמוע כמותו בבית, סאונד קתדרלי, שנוזל מכל הכיוונים ומכוון לחלל ההתרחשות, למיצב המבוסס על אובייקטים בודדים.

התערוכה הזו היא הדרך שלי לצאת ממבוי סתום. אחרי תערוכת היחיד שלי במוזיאון ישראל וה- performance של ערב הפתיחה ידעתי שסיכמתי משהו. אני לא מתבייש להגיד שגם קרו דברים אישיים - אבי נפטר, נולד לי תינוק, והייתי צריך להתחיל במקום שעוד לא ביקרתי בו. אני - כחניך תפיסה מושגית מסוימת של שנות ה-70, וכמי שהופיע בגופו במועדונים בניו-יורק, חזרתי פתאום ל-א'; לייצוג הגוף באמצעות פסלונים במידות קטנות. אלה תהליכים שמעולם לא עברתי. תמיד עסקתי בהרחבות - הרחבת הצליל, הרחבת הגוף, וכאן הגעתי לדבר עצמו - פסל של דמותי, כשבכל דמות מושקעות 150 שעות עבודה. אפשר אולי לדאות מהלך מאמנות הגוף של שנות ה-70 שכללה סיכון פיזי ו- endurance לחוכמה הצינית של כמה מאמני ה-Post-Human, שמתארים עולם שכולו מכונה-מחשב והאנושי נעלם. הפיגוריות שלי כבר אינן אמנות גוף אבל הן מייצגות קיום מסוים. הדמות הזו, שמהתחלה לבשה פנים של היטלר-צ'פלין-קצנשטיין ועשתה שימוש בגוף שלי, בגוף של הפרפורמר, עומדת על סף קפיצה לחלל בתנועה שמאזכרת טאי-צ'י וגם את הקפיצות של איב קליין.

היה לי חשוב ליצור את הקשר בין המוסיקה לפסלים, ושזה לא ייראה כמו ג'אז במוזיאון, הדבקה חסרת טעם. במוסיקה קרו תהליכים מעניינים. מוסיקת הפופ התחילה להתחמם ולהכיל תרבות שמיעה יותר קשיחה. הספקטרום הטונלי שנוולד אצל הפוטוריסטים והעסיק משנות ה-50 וה-60 מוסיקאים כמו ג'ון קייג'י, סטיב רייך ובריאן אינו, יכול להיות מיוצר היום בטכנולוגיה של חדרי שינה. מערכת ההפקה כמעט כולה ביתית חוץ מהמיקס הסופי. התקליטור שיצא עם התערוכה מתחכך במוסיקת הקיטש, מתחמם איתה, והשילוב בין הסאונד הקשה והקיטש יוצר משהו רגשי ופתטי, שהוציא את המוסיקה ממקום ציני, מחשבי ותקוע. על יחסי גודל, צורה, חלל ומידה בתערוכה אני חייב תודה לכל האמנות המינימליסטית. אני אקספרימנטליסט, אני מתרגש מהתרגשות, שוחר סטוצים, אני מבשל אירועים בסטודיו, ואני לא דעתן כשאני בא לעשות משהו חדש. העבודות נולדו אחת אחת, והייתי צריך לעמת את עצמי עם תהליכים שעברו עלי. זה התחיל בבית. ביקשתי מאוסי אשתי שתצלם אותי בבגדי אשה. אני מקווה שבגדי האשה בפסלים לא מתקבלים כחלק מהזיהום של סוף האלף - ניתוחי מין וכו' - אלא מתקשרים גם לדומאים, לזוירים. כל דמות נורא מתומצתת ושולחת להרבה כיוונים.

אני לא בא מבית מדרש מקומי. אין לי דיבור אמנות עם רפי לביא, למרות שיש לי חיבה אישית אליו ואני מלמד במדרשה. החיילות הבודדת היא לפעמים וקטור חזק. העובדה שאין בארץ מי שמקיים את הקשר בין רוק, עיסוק במוסיקה ואמנות גרמה לכך שלפעמים אהיה מוטל בצדי הדרך ולפעמים אצליח לפרוץ. זו פעולה שונה

מאוד מפעילות במקום שפועלים יאנה סטרבאק, דמיין הירסט וצ'ארלס ריי.

מעולם לא החשבתי את עצמי מרכז. הכעס על המרכז הוא אחד המניעים שלי לעבודה וגם איוו נקמנות כלפי העתיד. אני רוצה להיות שם. עשר שנים עברו מאז שחזרתי מניו-יורק כפרפורמר של מועדונים וקשה לי לדמיין מה היה קורה לו נשארתי שם. הרגע הזה שבו התערוכה התקבלה יפה, היתה כמות עצומה של מבקרים, גלריה גבעון רוצה לייצג אותי, ואני מלמד במדרשה - האם הוא הרגע שאני כבר מרכז? אני לא מרגיש ככה. אם מישהו יתחיל למדוד אותי בסולם ריכטר, גרהרד ריכטר, אני אתמוטט מזה.”

(עד ה-13 בינואר)

אורי קצנשטיין, מתוך התערוכה בסדנאות האמנים בתל-אביב

